

A chicagói maffiaháború

Második könyv

VAKMERŐ és VÉGZETES

Játssz mocskosan!

A háborúban csak így győzhetsz.

*fine
selection*

BETHANY-KRIS

BETHANY-KRIS

VAKMERŐ és VÉGZETES

**A chicagói maffiaháború
Második könyv**

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2019

ELŐSZÓ

– CSAK EGYSZER LEHETSZ FIATAL ÉS OSTOBA.

Alessa még életében nem hallott ekkora baromságot.

– Pontosan. Csak egyszer lehetsz ostoba, Dean. Az én családomban ezt szó szerint kell érteni, mert nálunk életedben csak egyszer követhetsz el ostobaságot. Ha hülyeséget csinálsz, rábasztál.

Dean nevetett, és tett egy lépést Alessa felé. A lány gyorsan elhátrált a fűzfa nyújtotta rejtékbe, biztonságos távolságra a sráctól. Semmi kétség, Dean aranyos fiú, csak sajnos ezen kívül semmi mást nem lehetett elmondani róla – és ez messze nem ellensúlyozhatta a rengeteg jellembeli hiányosságát. Kezdetnek mondjuk azt, hogy a jelek szerint nem értette, mit jelent a „nem”, ha Alessa szájából hangzik el.

Az egyik legnagyobb baj, hogy az apja volt a *la famiglia* egyik capója. Alessa minden alkalommal kényelmetlen helyzetbe került, amikor Dean feltűnt. Ráadásul Terrance-nek, a nagyapjának, a Szervezet főnökének semmi kivetnivalója nem volt sem Deannel, sem Dean apjával kapcsolatban.

Ha Dean megjelent Alessa közelében, az csak rosszat jelenthetett.

Alessának nem az volt a baja, hogy Dean tizennyolc éves létére máris szoros kapcsolatban áll a chicagói maffiával, és nem is az, hogy a többiekhez hasonlóan ő is elviselhetetlenül arrogáns. Egyáltalán nem ez volt itt a fő gond. Alessának az piszkálta a csőrét, hogy Deant

ő csak úgy érdekli, mint Terrance Trentini unokája. Nem a személyisége, hanem a felmenői miatt kedvelte. Neki csak egy csinos arc, egy jól hangzó név és egy jó segg kellett, valamint az, hogy ezeknek a segítségével feljebb lépjen a ranglétrán.

Alessának pedig esze ágában sem volt, hogy ő legyen, aki mindent megadja neki.

– Ugyan már, Alessa! – mondta Dean vigyorogva, és újabb lépést tett felé. – Gyere el velem, és bulizzunk egy kicsit ma este!

– Ahogyan a múlt hónapban a nővéremmel is buliztál? – kérdezte Alessa.

Dean állkapcsában megfeszült egy izom.

– Vele csak barátok vagyunk.

Aha.

Ahhoz képest, hogy testvérek, Alessa kimondottan kedvelte a nővérét. Abriella amolyan vad lány volt, akit nemigen érdekeltek a szabályok. Ha ő elment valahova Deannel, akkor nem barátkozni akart vele, és ha Abriella úgy volt vele, hogy semmi kedve még egyszer találkozni a sráccal, akkor tuti, hogy Alessa is csak az idejét pazarolná.

– Fel sem tűnt, hogy a homlokomra van írva, hogy hülye vagyok – felelte Alessa, és közben a lehető legkedvesebben mosolygott. – Ha vársz egy pillanatot, lemosom, és akkor a jövőben elkerülhetünk minden ilyen félreértést.

Hasonló helyzetben a szarkazmust Alessa mindig könnyen bevethető fegyvernek tekintette. Átbújt a fűz egyik mélyre hajló ága alatt, és már éppen elindult volna a Trentini-villa felé, de nem jutott megszire. Mielőtt kiért a fa ágainak rejtekéből, Dean utolérte, átfogta a derekát, és magához rántotta.

– Eressz el! – kiáltotta Alessa, és próbált volna kiszabadulni.

Dean keményen tartotta.

– Ugyan, Alessa! Ne kérsd magad! Mind a ketten tudjuk...

– Hogy egy idióta pöcs vagy! – vágott a fiú szavába gyűlölettől csöpögő hangon.

Dean még szorosabban átölelte, és most már a tüdejéből is kiszorított minden levegőt. Alessa érezte, amint szétárad benne a pánik, és miközben Dean megragadta hullámos, barna haját, majd olyan erővel rántotta meg, hogy az már fájt, hirtelen rádöbbsent, hogy meg sem tud mozdulni. Vett egy hatalmas levegőt. Az oxigén sziszegve töltötte meg a tüdejét.

– Légy jó, és ne viselkedj úgy, mint egy elkényeztetett pica! – dörögte Dean a fülébe.

Alessa megremegett. Az undortól a gyomra is majdnem felfordult.

– Eressz el, Dean!

– Nem, azt hiszem, nagyon jól vagyunk így is. Jobban meggon-
dolva, még soha nem sikerült kettesben maradnom veled. Azt hi-
szem, te is olyan csaj vagy, aki szereti addig szívatni és ingerelni a pa-
sikát, amíg már nem bírják tovább. Aztán pedig szereted, ha jó ke-
ményen megadják neked, mi?

– Nem – suttogta Alessa.

Igazából nem is tudta, miről beszél Dean, de bármi volt is az, csep-
pet sem tetszett neki. A félelem hullámai egyre magasabbra csaptak
benne. Túlságosan messze voltak a Trentini-villa kertjében, és ha si-
koltott volna, innen akkor sem hallja meg senki.

Hirtelen rádöbbsent, mennyire hülye volt, amikor kíséret nélkül
hagyta ott a délutáni partit, de amikor eljött, még úgy tűnt, min-
denki nagyon el van foglalva a saját dolgával. Nem vágott semmi
egyébre, mint minél távolabb lenni Deantól és az állandó nyagga-
tásától, ezért amikor úgy gondolta, hogy biztosan nem veszi észre,
óvatosan kisurrant a ház hátsó ajtaján, és elindult sétálni a hatalmas

kertben. Friss levegőre vágyott. Dean pedig, amilyen perverz kis féreg, azonnal utánajött.

Alessa érezte, hogy a srác keze elindul lefelé a hátán, és a nyári ruháján keresztül belemarkol a fenekébe. Amikor viszont megpróbált a ruha alá is benyúlni, Alessa felkiáltott, és éppen elég hirtelen lökte el magát Deantól ahhoz, hogy meglepje vele. Aztán villámgyors mozdulattal megpördült balerinacipőjében, és nyitott tenyérrel pofon vágta. A csattanás szinte visszhangot vert a szél halk susogásában.

– Rohadék! – sziszegte Alessa, és felkészült, hogy ha Dean megint közelebb merészel jönni, újra lekever neki egyet. – Én nem olyan csaj vagyok, akivel azt csinálhatsz, amit csak akarsz! Nem érted, hogy nem akarlak? Hogy soha nem akartalak, Dean? Egy öntelt, önelégült, undorító féreg vagy! És érezd szerencsésnek magad, ha nem mondom el apának és nagyapának, amit az előbb csináltál!

Dean sötéten nevetett.

– Apádnak? Úgy érted, annak a pasinak, aki arra sem jó, hogy a Szervezet tagja legyen, mindössze a nagyfaterod levetett ügyvédje? Gondold csak át, Alessa! Mégis mit tehetne ő velem?

– Terrance...

– A nagyfaterod azt hiszi, én fingom a passzátszelet – vágott a szavába Dean, ajkán kegyetlen mosollyal. – Menj csak, és nyavalyogj neki, amennyit akarsz, úgysem hiszi majd egy szavadat sem! És ha apámnak sikerül, amit tervez, akkor máris szoktathatod magad a gondolathoz, hogy én foglak az oltár előtt várni. Úgyhogy kapaszkodj csak a szoknyádba, és mondogasd magadnak, hogy ez majd megvéd, kicsi Alessa! Mert így vagy úgy, de megkaplak.

Alessa úgy érezte, mindjárt felfordul a gyomra.

– Baszd meg!

Azt már nem. Soha nem fog hozzámenni ehhez a sráchoz.

– Pontosan így tervezem, bébi – felelte Dean, és gonoszul mosolygott. – Még ha beletelik is egy kis időbe, amíg sikerül. Most még csak tizenhat vagy, de a tizennyolc már itt kopogtat. Mit gondolsz, meddig fogsz tudni nagykorúként kitartani, amíg a nagyfaterod hozzáad a Szervezet legmegfelelőbb emberéhez? És ebben a pillanatban rohadtul biztos lehetsz benne, hogy az ő szemében én mindenkinél megfelelőbb vagyok.

Alessa alig tudta visszatartani a feltörő hányást. A feje búbjától a lábujja hegyéig remegett, és két kezének ujjai ökölbe szorultak.

– Előbb vágom el a saját torkom!

– Milyen drámái! Szeretem az őrült csajokat. Őket mindig sokkal nagyobb buli megkapni.

Mi baja van ennek a srácnak?

– És természetesen azt se felejtsd el, hogy Ben ugyancsak beveti majd magát – tette hozzá Dean egy kacsintás kíséretében. – Amilyen országos haverok a nagyfateroddal. A nagybátyámnak biztosan nem volna ellenére, hogy egy kicsit közelebb kerüljek a csúcshoz. És te magad sem tagadhatod, hogy állati jó pár lennénk mi ketten.

Ben DeLuca nevének hallatára Alessának éppen csak sikerült megállítania a remegését. Ben valóban a nagyapja jobbkeze és egyben Dean nagybátyja is volt. Dean mögött Walter és Patricia Artino fiaként is igen jelentős hatalom állt, mivel ők mind a ketten szoros kapcsolatban voltak a Szervezet DeLuca vezette szárnyával. Talán nem is kevesebb hatalom az Alessa mögött állónál. Ráadásul Patricia, Ben DeLuca húga Alessa anyjának is közeli barátja volt.

Ha Deannek sikerülne őt feleségül vennie, az Artino család végre egyetlen pillanat alatt a hatalom középpontjába kerülne, mert egészen eddig, ha a maffia ügyei kerültek szóba, a DeLuca-ág általában könnyedén elnyomta őket. Csakhogy Alessa eltökélte magában,

hogy akkor sem lesz az Artinók felemelkedésének eszköze, teljesen mindegy, milyen jövőt tervez neki Dean vagy az apja.

– Álmodj csak! – felelte Alessa, és nem akarta kimutatni, mennyire mély hatással voltak rá Dean szavai. Egy Trentinin senki nem láthatja, hogy fél. Soha. És a nagyapja különben sem lenne képes házasságba kényszeríteni egy olyan pasival, mint Dean. Igaz? – Mert engem csak az álmaidban kaphatsz meg.

Úgy tűnt, szavai a legkevésbé sem hatják meg Deant. Miközben beszélt, megint megindult Alessa felé. Lassan közeledett, mintha Alessa éger volna, ő pedig a kígyó, amelyik készül egészben felfalni. Alessa érezte, hogy a lába a földre gyökerezik, és bárhogyan szeretne, nem képes megmozdulni.

– Gondold csak át! A nagyfaterodnak gondoskodnia kell róla, hogy legyen utódja, amikor már túl öreg, és nem vezetheti tovább a Szervezetet. A faterod pedig nem tagja a családnak.

– A bátyám...

Dean torkából olyan nevetés tört fel, amit hallva Alessa ereiben megfagyott a vér.

– Joel? Az a balfasz? Jobb lesz, ha leszállsz a földre, kicsi lány! Ő semmire nem viszi. Terrance-nek pedig van annyi esze, hogy a következő legjobb megoldásra ugorjon... vagyis arra, hogy az unokáját beházasítsa a lehető legerősebb és legjobb családba. Ne nagyon gondolkodj, melyik lehet az! Mert én pontosan az a pasi vagyok, aki felé a sorsod vezet.

Dean már elég közel volt, hogy ha akarja, megint megragadhasa, de Alessa nem szeretne volna megadni neki ezt a lehetőséget. Lábai végére sikerült felvenniük sikoltó agyának és vadul kalapáló szívének ritmusát. Sarkon fordult, hogy rohanva törjön ki a fűz nyújtotta rejtekből, amikor valami keménynek ütközött.

Adriano Conti erős karja elkapta, még mielőtt fenékkal a földre huppant volna. Alessa hallotta, hogy leginkább síráshoz hasonló hang tör fel a saját mellkasából, amint Adriano talpra állítja, aztán egyetlen mozdulattal maga mögé tolja. Alessa úgy markolta a pólója hátát, mintha az élete függene tőle.

– Jól vagy? – kérdezte Adriano, miközben egyetlen pillanatra sem vette le a szemét Deanről.

– Igen – mormogta Alessa. – Jól vagyok.

– Helyes.

Alessa érezte, hogy Adriano hátranyúl, és megfogja a kezét, finoman megszorította, aztán elengedte. Adriano Conti egyidős volt vele. Mind a ketten ugyanabba a magániskolába jártak. Adriano apja ugyancsak szoros kapcsolatban állt Alessa nagyapjával és így a chicagói maffiával is – Riley Conti ugyanis a Szervezet utcai főnöke volt.

Adriano eddig nem különösebben foglalkozott Alessával. Maradt a Szervezeten belül a saját oldalán, ahogyan Alessa is. Időről időre találkoztak családi vacsorák és partik alkalmával, de meg sem próbáltak barátkozni. Adriano volt a gimi sztárfocistája, a Szervezet *principéje*, és nemcsak a pályán, de azon kívül is nagy játékosnak ismerték. Alessa nem ismert egyetlen csajt sem, aki ne szeretne volna megkapni – saját magán kívül persze.

De nem volt ez mindig így. Alessa hazudott volna, ha azt mondja, hogy Adriano nem fantasztikusan jóképű, és hogy teljesen hidegen hagyja.

Most, ahogy mind a ketten ott álltak a fűzfa alatt, a lány számára teljesen nyilvánvaló volt, mennyire más a két fiú. Lehet, hogy Adriano két évvel fiatalabb volt Deannél, de legalább öt centivel magasodott fölé. Dean magas volt, és szikár, Adriano azonban pontosan olyan felépítésű, amilyennek egy amerikai focit játészó védőnek

lennie kell. Széles válla, vastag karja és úgy általában az egész kiállása olyan volt, hogy jobb, ha az ember inkább elmenekül előle.

Alessa érezte, hogy Adriano hátizmai vastag kötelekként feszülnek meg. Gyakorlatilag az egész teste vibrált. És ahogyan Deant nézte, úgy villantotta ki a fogait, mintha a másik srác eltaposni való féreg volna csupán.

– Artino – szólalt meg Adriano, és állával Dean irányába bökött.

– Hát mégis jól láttam, hogy Alessa után jöttél.

Dean dühösen nézett rá.

– És akkor mi van?

Adriano megvonta a vállát.

– Semmi. Csak tudod, ha egy csaj azt mondja, hogy kushadj, akkor az azt jelenti, hogy rohadt gyorsan húzzál onnan, mielőtt úgy döntene, hogy a szádba tömi mind a két herédet.

– Csak ártatlan játék volt, semmi több! Ugye, Alessa? – kérdezte Dean.

Alessa ölni tudott volna a tekintetével.

– Szerinted nekem annyira ártalmatlan játék, ha valaki a szoknyám alá nyúl?

Ezt hallva Adriano azonnal megindult, és öklét magasra tartva lépett Dean felé. Mivel pedig Alessa még mindig a pólója hátuljába kapaszkodott, kénytelen volt ő is vele menni. Szerencsére idejében észbe kapott, és elengedte. Dean azonnal hátraugrott, de közben két öklét az arca elé emelve próbált védekezni is.

– Hé, vegyél vissza, Adriano! – mondta, miközben úgy vigyorgott, mint akinek elmentek otthonról. – Ugye nem akarod, hogy a faterod bepöccenjen, amiért megütsz egy tagot?

– Még nem vagy beavatott – felelte Adriano, fogai között szűrve a szavakat.

– Mi van?

Adriano úgy legyintett Dean felé, mintha azt akarná mutatni, hogy nem jelent neki semmit sem a srác személye, sem a figyelmeztetése.

– Még nem vagy beavatott, ami azt jelenti, hogy nem vagy elég fontos. Leszarlak téged és apádat is.

Dean dühösen fújta.

– Mind a ketten tudjuk, hogy ez nem egészen így van.

– Tévedsz. Az első nagy hibád az volt, hogy baszogatni akartál egy Trentinit, a második azonban az, hogy feltételezted, ismersz. – Adriano úgy nézett ki, mint aki magát próbálja felpörgetni a Deannel való összecsapásra. Alessának esze ágában sem volt hagyni, hogy miatta bajba kerüljön, azonban tudta, hogy ha közbe is szól, attól még Adriano szétrúgja Dean seggét. – Javaslom, hogy nagyon gyorsan takarodj vissza a házba, mielőtt lenyeletem veled az összes fogad, és az életed hátralévő részében kénytelen leszel szívószállal enni.

– Én...

– Mással szarakodj! – szakította félbe Adriano végtelen nyugalommal. – Alessával nem szórakozhatsz.

Alessa zavartan és döbbenten figyelte, amint Dean erre szó nélkül sarkon fordul és eloldalog.

Amikor már biztosan hallótávolságon kívülre jutott, sikerült összeszednie magában annyi bátorságot, hogy kilépjön az Adriano háta jelentette fedezékből.

– Köszönöm – mondta.

Adriano csak sóhajtott, majd két karját a mellkasa előtt összefonva meredt abba az irányba, ahol Dean az imént eltűnt.

– Elég furcsa a srác.

– Egy marha.

– Én ugyan egy kicsit mást mondtam volna rá, de ez is megteszi
– motyogta Adriano. – Nem kell köszönetet mondanod, amiért ki-
rágattalak ebből, de megmondanád, hogy hol van a bátyád?

– Joel?

Adriano bólintott.

– Mert van rajta kívül még másik bátyád is?

– Nem tudom, merre lehet. Csak egy kicsit ki akartam szabadul-
ni a partiból.

Adrianón látszott, hogy árva szavát sem hiszi.

– Vagy inkább ettől a nyomorult kis szarcsimbóktól akartál meg-
szabadulni. Láttam, hogy állandóan utánad koslat, és egy pillanatra
sem száll le rólad. Jobb lesz, ha kinyitod a szád, Alessa, mert ha ezt
elmondod valakinek, nem hiszem, hogy lenne bárki, aki mellé áll.

– Korábban még soha nem ment ennyire messzire – mondta
Alessa.

Persze eszébe sem jutott, hogy Deant védelmezze. Ahogyan vele
viselkedett, arra nem voltak szavak. De eddig valóban egyszer sem
próbálkozott nála semmi ilyesmivel.

– Ha te mondod – felelte Adriano, és a fejét rázta. – Egyébként
pontosan mi is folyt itt, mielőtt közbeléptem?

Alessa gyomra összeszorult. Ebbe most nagyon nem akart bele-
menni. Ráadásul Adrianót ismerve minden bizonnyal totál hide-
gen hagyná Alessa félelme egy esetleges kényszerházassággal kapcso-
latban.

– Semmi.

– Tessék?

– Mi tessék? – kérdezte Alessa.

Adriano egy lépéssel közelebb ment hozzá. Szemben azzal, amikor
Dean tette ugyanezt, az ő közelsége egy cseppet sem zavarta Alessát.

Adriano kinyúlt, majd két ujjával megfogva a lány állát, maga felé fordította a fejét. Alessa legalább harminc centivel alacsonyabb volt, mint Adriano, és ahogyan itt állt előtte, kimondottan kicsinek érezte magát.

– Beszélj, Alessa! – ismételte meg halkan.

– Itt senkit nem érdekel, amit egy lány mond, Adriano. Te is tudod, hogy így van.

– Engem igen.

Tényleg?

Alessa meglepetten pislogott. Fogalma sem volt, mit mondhatna még, csak azt tudta, hogy most hirtelen szeretne olyasmiről beszélni, aminek a legkevesebb köze sincs a Szervezethez.

– Hogy megy a foci?

Adriano felvonta az egyik szemöldökét, és mosolygott. Úgy nézte a lányt azzal a zöld szemével, mintha abban a pillanatban nem is volna a világon semmi, ami nála fontosabb. A srác nagyon értette a dolgát. Ezt nem lehetett eltagadni tőle.

– Unalmasan – mondta végül Adriano. – A foci elég unalmas.

– Tényleg? Pedig nekem nagyon úgy tűnik, hogy élvezed.

– Én nagyon sok mindent élvezek.

– Azt észrevettem – felelte Alessa, még mielőtt meggondolhatta volna magát.

– Tényleg?

A lány érezte, hogy két orcája lángolni kezd az átható tekintet miatt. Lesütötte a szemét.

– Én csak... mindegy.

– Ne tedd ezt, légy szíves! – mondta Adriano, és egyik ujjával megint felemelte Alessa állát. A lány kénytelen volt a szemébe nézni.

– Soha ne tedd ezt, Alessa!

– Hiszen én nem teszek semmit.

Adriano mélyen felnevetett.

– Hát persze hogy nem. Arra gondoltam, hogy ne szégyelld magad, Lissa!

Csak a legközelebbi barátai és a családtagjai nevezték így.

– Én is nagyon sok mindent észrevettem veled kapcsolatban – mondta Adriano.

Ó!

– Tényleg? – kérdezte Alessa.

– Mmhm. Például, hogy nem annyira bírod a focit. Soha nem láttam, hogy bármilyen csapatban sportolnál, vagy akár csak bármilyen meccsre elmentél volna.

Alessa hirtelen azt sem értette, hogy miért kereste őt egyáltalán Adriano bármilyen meccsen.

– Nem, tényleg nem vagyok annyira odáig érte – felelte. – A suliban minden focistának rohadt nagy arca és rohadt kicsi agya van.

– Mindegyiknek?

Alessa elmosolyodott a kérdésen.

– Némelyeknek. De te talán meggyőzhetsz, hogy nincs igazam.

– Talán – mondta Adriano.

– Szeretnéd megpróbálni?

Adriano rávillantott egy elbűvölő mosolyt.

– Nagyon is.

ELSŐ FEJEZET

TÖNKREMENT.

Adriano Conti pontosan ilyennek érezte a Szervezetet.

Pedig a chicagói maffiát mindig olyan biztos pontnak gondolta, amiben megbízhat, és amiben soha nem kell csalódnia. A Szervezet – a család, *la famiglia* – elvileg a hiten, a hűségen és a tagok közötti megingathatatlan egységen alapult. Elvileg ez jelentette számára az otthont.

De valamiért már képtelen volt otthonként tekinteni rá.

– Részvétem – mondta neki valaki, és kezét szorította vele.

– Imádkozunk értetek, fiam – mondta valaki más.

Adriano azonban egyiknek sem felelt.

Nem lett volna mit.

Az emberek halkán beszéltek, és szemüket lesütve mentek el előtte. Valaki megölte Adriano anyját. Miközben az asztalfőn állt, és az unokaöccsét védte a saját nővérével szemben, Miát a feje oldalán találta el a merénylet gyilkos golyója. A tettes pedig azonnal továbbhajtott.

Senki sem tudta az okát. Senki sem tudta a válaszokat.

Ehelyett Adriano apja, Riley inkább a következő kézenfekvő megoldást kereste: ha bosszút nem állhat, talál magának egy bűnbakot. A főnöknek nem kellett bocsánatot kérnie, amiért nem tett semmit

a lövöldözés kitörésekor. Terrance ugyanis az asztala mellett ült, amikor az egész történt, és nagyon könnyen lehetett volna ő maga is az áldozatok között. Riley-nak most az kellett, hogy legyen valami, ami táplálhatja a dühét, és amiből a gyásza is táplálkozhat. Hogy valamitől jobban érezhesse magát. És Adriano a nyakát tette volna rá, hogy eközben az apja képes lenne tönkretenni a Szervezetet is.

Mia Conti koporsóját lassan leengedték a sírba. Adriano régen elbúcsúzott már tőle. Anyja vére az egész kezét elborította, miközben az életét próbálta menteni, és ezek a képek sem ébren, sem álmában nem hagyták nyugton. Minden alkalommal, amikor hirtelen csend lett körülötte, vagy eszébe jutott mélységes gyásza, anyja emléke egy nyugodtabb világba röpítette.

Mia mindig ilyen hatással volt rá. Ahhoz képest, hogy szoros kapcsolatban állt a Szervezettel, és így annak idején apja parancsára ment hozzá a maffia egyik beavatott tagjához, Mia Conti meglepően gyöngéd lélek volt. Adriano emlékezett még rá, mennyire rajongott érte az apja. A házasságuk nagyon szoros volt, habár – elsősorban Riley hűtlen természetének köszönhetően – nem minden bukkánó nélkül. Adriano nemegyszer töprengett azon, hogyan lehet, hogy az apja ennyire mélységes szerelmet érez Mia iránt, miközben azért mindig vannak mellette szeretői is.

Adriano az apjával ellentétben nem érzett dühöt. Csak a szíve tört darabokra. Nem vádolta a történetek miatt a Szervezetet, de az igaz, hogy hatalmas fájdalom tépázta.

– Fiam! A kocsihoz! – hallatszott Riley dühös morgása.

Adrianót egy pillanat alatt visszarántották a valóságba apja szavai.

– Mi van?

– A kocsihoz. Menj már!

A szertartás és a temetés utolsó pillanatai mintha álomban teltek volna. Akik eljöttek, mostanra szinte mind távoztak a temetőből. Adriano nővére, Evelina egyetlen szál fehér rózsát dobott a sírba, majd csókot dobott anyjuk koporsója felé, és sarkon fordult. Evelina sokkal nehezebben viselte Mia halálát, mint ő. Nem tudta, hogyan kellene megbirkóznia az ilyesmivel. Adrianónak pedig fogalma sem volt, hogyan segíthetne neki.

Mellkasába fájdalom szilánkja hatolt. Két férfi, a két sírásó megmarkolta az ásója nyelét, majd levette a kiásott földhalmot borító ponyvát. Adrianónak eszébe jutott, hogy az ő anyjuk sokkal szebb lélek volt annál, hogy csak úgy földet halmozzanak rá.

Még nem állt készen elmenni onnan.

– Kellene még pár perc. A kocsinál találkozunk, apa.

– Jól van.

Adriano figyelte, ahogyan a két férfi elkezdte feltölteni a sírgödört. Mire sarkon fordult, és ő maga is elindult, a gyászolók mind távoztak már. A felhős, szeles chicagói időjárás nagyon is helyénvalónak tűnt erre a szomorú, júliusi alkalomra. Adriano egyetlen szó nélkül sétált végig az ösvényen arrafelé, ahol az apja Mercedese parkolt.

– Adriano...

A sottogásra hirtelen megtorpant. Körülnézett, de teremtett lelket sem látott.

– Itt vagyok – tette hozzá egy ismerős hang.

Adriano önkéntelenül is elmosolyodott, amikor a temetőt szegélyező nyírfák alatt észrevette Alessa Trentinit. Még mindig ugyanaz a fekete gyászruha volt rajta, amit akkor viselt, amikor a családjával együtt megérkeztek a temetésre, próbálva kifejezni részvétüket Mia haláláért. Riley rövid úton kirúgta őket, és követelte, hogy

Alessa nagyapja haladéktalanul távozzon a templomból. A Szervezet főnöke döbbsent csodálkozással fogadta Riley dühkitörését, aztán egyetlen szó nélkül meghajolt utcai főnökének akarata előtt, és távozott.

Adrianónak esélye sem volt váltani néhány szót Alessával. Sokkal fontosabbnak érezte, hogy az apja megnyugodjon, és békésen folytatódhasson a szertartás, valamint a temetés. Mire ez sikerült, Alessa minden családtagjával együtt távozott.

Most azonban elég volt csak egyetlen pillantást vetnie rá, ahogyan a fák alatt állt, és Adriano érezte, hogy eltölti a béke.

Alessát ugyanis nem érdekelte, ki mit mond. Ő a templomban törtétek ellenére is elment a temetésre. Nagyon sokat jelentett ez Adriano számára. Nagyapja utasításainak ellentmondva elszökött a többiektől, mert csak így jöhetett el a temetőbe. Ez reményt adott Adrianónak. Annak ellenére, hogy a jelek szerint mindenki mindenkit gyűlölt, még talán megvolt az esély rá, hogy egyesek között fennmaradjon a barátság. Mert nagyon úgy tűnt, hogy Alessa cseppet sem gyűlöli őt.

Adriano nem szerette volna, ha Alessa bajba kerül, amiért találkoznak. Ha Riley most észreveszi, valószínűleg újra figyelmeztette volna Terrance-t, hogy a jövőben ne ártsa bele magát a Conti család ügyeibe.

Adriano lényének minden sejtje azt üvöltötte, hogy mozduljon már meg, menjen oda Alessához. Amióta csak az eszt tudta, így érzett a lány iránt. Barátságuk tinédzserkorukban kezdődött, de nem sokba telt, amíg már nem volt az az ártatlan szimpátia többé. Adriano úgy érezte, úgy ismeri Alessa Trentinit, akár a saját tenyerét. Pontosan tudta, mikor mit érez, ismerte az illatát, és ismert minden kis hangot.

Alessát családja az egész világtól elzárva tartotta. A főnök mindig úgy viselkedett, mintha az unokái minden gyanú felett állnának, mintha mindegyik kész angyal volna. Adriano tisztában volt vele, mennyire kockázatos, hogy néha Alessával találkozgat, de egyszerűen képtelen volt ellenállni neki.

A lány mindig ügyelt, hogy tisztességes távolban tartsa magától. Adriano úgy gondolta, biztosan azért, mert nem akarja, hogy összetörje a szívét.

Basszus!

Alessának fogalma sem volt róla, hogy ha akarná, sem lenne képes soha fájdalmat okozni neki.

Csak állt ott az ösvényen mozdulatlanul dermedve, mert nem akarta, hogy az apja észrevegye a hivatlan látogatót. Riley számára hivatlant.

Éppen csak annyira emelte fel a kezét, hogy Alessa észrevehesse a mozdulatot, és szájával hang nélkül formálva a szót, köszönt.

Alessa elmosolyodott, és ugyancsak hang nélkül viszonzta. Aztán felemelte a kezét, és két ujját keresztben az ajkához érintve jelezte, hogy Adriano maradjon csendben.

– Hamarosan találkozunk – mondta Alessa olyan halkán, hogy szavai csak a szél susogásának tűntek.

Adriano nagyon remélte, hogy valóban így lesz.

– Most mit tegyünk?

– Természetesen kivárunk – felelte Riley.

– Kivárunk? – kérdezte Kolin.

– Igen. – Riley belekortyolt a rumos kólába. Intett a fiatal pincér-lánynak. – Hozz nekem még egy ilyet, szépségem!

Adriano tekintetét a mennyezetre emelte. Az egész megbeszélést annyira erőltetettnek érezte. Apja összehívta a Conti családdal kapcsolatban álló legmegbízhatóbb embereket, mert meg akarta beszélni velük, vajon hogyan kellene eljárniuk a nemrég történt lövöldözéssel kapcsolatban. Valaki ugyanis Serena Rossi kocsjának volánjánál ülve golyózáport eresztett Riley új bárjába – és mindenki azt gyanította, hogy Laurent volt a tettes. Az, hogy a Rossi család szétlőtte a Contik bárját, nagyon is vészterhes fordulatnak számított. Riley rettenetesen dühös volt, de aztán sikerült az egészet lesöpörnie magáról.

Adriano is így tett.

Laurent Rossi alkoholizmusa valószínűleg kezdett veszélyes mértéket ölteni, ha nem tudta ésszel felfogni, mit jelent, hogy szétlövi egy szövetséges család üzletét. Laurent keményen küzdött, hogy meg tudja őrizni Terrance Trentini tiszteletét és barátságát, de miközben próbálta bebizonyítani, mennyire hűségesen követi a főnököt, csak egyre mélyebbre ásta maga alatt a gödröt.

– Ahogy a helyzet áll, nekem semmi bajom a Rossi családdal – jegyezte meg Riley, és egyetlen intéssel körbemutatott a bokszkóban ülő tíz férfin. – Laurentnek évek óta megvannak a maga problémái. Azt is elképzelhetőnek tartom, hogy a felesége kényszerítette arra, amit tett... az idióta mindig úgy lihegett az asszony nyomában, mint valami kanos kutya. Lehet, hogy ő lőtte szét a kocsmámat, de a családja többi tagja biztosan nem járult volna hozzá. Nekem elhihetitek.

– Hogyan lehetsz ebben annyira biztos? – kérdezte Adriano.

– Mert hajlamos vagyok azok mellé állni, akik elnézést kérnek tőlem.

– Ki volt az? – kérdezte Kolin.

Kolin Basto a Conti család egyik capója és legközelebbi barátja volt. Ezenkívül Riley egyik első unokatestvére is. Riley irányítása alatt az ő kezében volt a Contik által uralt terület jelentős része. Adriano nagyon régóta dolgozott neki – egészen pontosan, amióta betöltötte a tizenhatodik évét.

Egy olyan ember számára, mint Kolin, a becsületénél semmi nem lehetett értékebb. Kimondhatatlanul hűséges volt a Conti családhoz. Első reakciója mindig az volt, hogy bosszút kell állni bárkin, aki ártott Riley-nak vagy a családjának. És a Conti-banda többi tagja is így gondolkodott.

– DeLuca – felelte végül Riley.

– Haha! Melyik? – kérdezte Kolin.

Riley örömtelen mosolyt villantott rá.

– Ez itt az egymillió dolláros kérdés, mi?

– Amíg nem Theo az, addig nekem semmi bajom – szót közbe Conti egy másik embere is. – Te is tudod, mennyire benne van a Trentini-banda seggében, főnök.

Riley-nak szeme sem rebbent, amikor meghallotta, hogy főnöknek nevezték. Jobban mondva úgy viselkedett, mintha meg sem halotta volna.

Adrianónak nagyon nem tetszett az apja reakciója. A Szervezetnek csak egy főnöke lehet – ez pedig Terrance Trentini volt. Lehet, hogy a nyilvánosság és az FBI számára falból Adriano apja viselte ezt a címet, de aki bármit is számított a chicagói maffiában, pontosan tudta, ki irányítja valójában a Szervezetet.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Ha az ember olyan címet tekint sajátjának, ami egyébként nem illeti meg, az csak két dologra utalhat. Egy, hogy ennek a bizonyos embernek túlságosan nagyra nőtt az egója, és már természetesnek veszi, hogy jogosan tekintik főnöknek. Kettő, hogy ez a bizonyos ember magához akarja ragadni a hatalmat, és ezzel együtt joggal használni a címet.

Adriano nem tudta volna megmondani, apjára ezek közül melyik lehet igaz. Azt azonban nagyon is tudta, hogy egyik sem fog jó vért szülni.

– Nos, azt mindenesetre szinte teljes bizonyossággal állíthatjuk, hogy Ben DeLuca nincsen azok között az emberek között, akik megkerestek – jegyezte meg Riley, és megvonta a vállát. – Terrance alvezéréként a seggét se merné kitörölni a főnök engedélye nélkül.

– Akkor csak egyetlen olyan ember marad, akinek a neve valamit is számít – jegyezte meg Kolin.

– Valóban – értett egyet vele Johnny, Adriano apjának egy másik barátja. – Dino DeLuca. Mit mondott?

– Hogy megérti és átérzi a haragomat – felelte Riley, majd átvette a pincérnőtől a rumos kólával teli poharat. – Kösz, szépségem.

Adriano nem is próbálta elrejtteni a tekintetében fellobbanó haragot. Ahogyan az apja sem a meztelen vágyat, amivel a távozó csaj ringó fenekét bámulta. Adriano képtelen volt megérteni az apját. Az egyik napon szinte belehalt a felesége halála miatt érzett mélységes gyászba, a következőn meg már úgy viselkedett, mint egy kanos seggfej.

Mondjuk, megszokhatta volna már. Riley soha nem rejtette véka alá, hogy a feleségén kívül érdeklődik más nők iránt is, de Adriano számára még most, felnőtt fejjel is felfoghatatlan volt, hogyan tud ennyire gyöker lenni. Hiszen egy hete sincs, hogy eltemették Miát!